

deSingel

Internationale Kunstcampus

2010-2011 MUZIEKSTUDIO

BEEL LAAG

**MATTHEW WRIGHT & ERIC SLEICHIM
BLINDMAN NEW STRINGS & DRUMS**

TOTEM

WO 17 NOV 2010

2010-2011 CREATIES

KRIS DEFOORT & DIRK ROOFTHOFT & LOD
THE BRODSKY CONCERTS
ZA 2, WO 6, DO 7, VR 8 OKT 2010

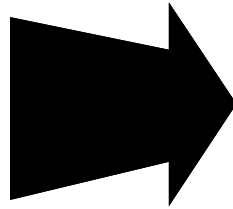
MATTHEW WRIGHT & ERIC SLEICHIM
BLINDMAN NEW STRINGS & DRUMS
TOTEM
WO 17 NOV 2010

REMIX ENSEMBLE
OLV. REINBERT DE LEEUW
VR 10 DEC 2010

MUZIEKTHEATER TRANSPARANT & VOCAALLAB NEDERLAND
ASKO / SCHÖNBERG OLV. ALEJO PEREZ
WO 23 FEB 2011

inleiding **Maarten Beirens / 19.15 uur / blauwe foyer**
begin **20.00 uur**
einde omstreeks **21.15 uur**
er is geen pauze

tekst programmaboekje **Maarten Beirens**
coördinatie programmaboekje **deSingel & Diederik Verstraete**

BLINDMAN NEW STRINGS & DRUMS TOTEM

MATT WRIGHT, ERIC SLEICHIM artistieke leiding, compositie en concept
OLGA MINK video **BRECHT BEUSELINCK, JO THIELEMANS, LIEVEN VERHAEGEN** techniek

BLINDMAN [drums]
RUBEN COOMAN
TOM DE COCK
YVES GOEMAERE
HANNES NIEUWLAET

BLINDMAN [new strings]
FLORIS UYTTERHOEVEN viool
MARIEKE BERENDSEN viool
INE KUYPERS altviool
JOYCE KUIPERS cello

ERIC SLEICHIM (°1958)
Mass 4 turntables

MATTHEW WRIGHT (°1977)
Mixtape Zen (2008)
Contact Theatre (2008)

ERIC SLEICHIM
Strange Attractors II (2010, creatie)

MATTHEW WRIGHT
Totem for Brussels (2010, creatie)

ERIC SLEICHIM/MATTHEW WRIGHT
Melting Wax (2010)

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ... betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen. Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze. Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER, Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

Grand café deSingel

open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren +32 (0)3 237 71 00
www.grandcafedesingel.be
drankjes / hapjes / snacks / uitgebreid tafelen

Eric Sleichim © Guy Kocken

DE SCHOONHEID VAN HET MACHINALE

EEN INTERVIEW MET ERIC SLEICHIM

In Totem treden het percussiekwartet Blindman [drums] en het strijkkwartet Blindman [new strings] aan, maar allemaal bespelen ze vooral één wat ongewoon instrument: de turntable. Werken met platendraaiers is een gegeven waar Blindman al een paar jaar mee bezig is. Kan je dit concert beschouwen als het culminatiepunt van een lange zoektocht?

In het begin van Blindman, toen we nog enkel een saxofoonkwartet waren, spitsten we ons toe op het uitbreiden van de muzikale mogelijkheden, het verrijken van de texturen. In de eerste plaats vanuit het instrument zelf door aan alternatieve speeltechnieken op de saxofoon te werken, maar ook door het open te trekken in alle richtingen: elektronica, tape, enzovoort. Een paar jaar geleden zijn we niet enkel verder uitgebreid naar een structuur van vier kwartetten (een saxofoonkwartet, percussiekwartet, vocaal kwartet en strijkkwartet), maar gaat die zoektocht nog altijd voort. Het idee van het instrumentarium uitbreiden speelt daarin mee, maar vooral het probleem waar ik al 20 jaar geleden mee bezig was: hoe de muzikant van achter zijn instrument uit te trekken? Traditioneel verschuilt een muzikant zich immers als het ware achter zijn instrument en achter de partituur om vanuit een soort anonimiteit die partituur zo goed mogelijk uit te voeren. Maar persoonlijk vind ik dat zowel naar het publiek toe als voor de muziek zelf vaak niet interessant genoeg. Ik wil dus het individu van de muzikant naar voor laten komen. Eén van de manieren om dat te doen, is hem confronteren met een instrument dat hij niet beheerst, of toch niet zo goed beheerst als zijn eigenlijke instrument.

In 2006/7 ben ik beginnen na te denken over het programma voor het twintigjarige jubileum van Blindman, het programma dat uiteindelijk '20x20' is geworden. Eén van de ideeën die ik toen had, was om op het podium een grote verzameling klankobjecten bij elkaar te brengen. Gevonden voorwerpen, 'junk' percussie-instrumenten en daarbij dacht ik ook aan van die kleine cassettedecks en kleine pick-ups, je weet wel, waarvan de speaker mee in het deksel zat. Dan ben ik eerst dat beginnen verzamelen, tot ik op een bepaald moment een werk van Matthew Wright zag, 'Contact Theatre', en dat was met echte platendraaiers. Ik wou toen initieel niet met DJ's werken omwille van heel de context die errond hangt, de club-attitude, zeg maar. Met het werk van Matt te horen werd ik toch plots

voor de eerste keer verleid om aan de slag te gaan met professionele draaitafels.

Wat mij zeker in 'Contact Theatre' zo fascineerde, was de totale abstractie. De platendraaier werd bij Matt Wright echt een 'tool', een werkinstrument. Er is een soort van abstractie in de emotie bij het behandelen van dat instrument. Bijvoorbeeld op een viool kan je de expressie accentueren door de vinger op de snaar te laten trillen, wat we vibrato noemen. Dat soort van 'muzikale geste' op het instrument maakt hier plaats voor een soort van machinaal handelen: aan- en afzetten, een knop indrukken, de draaisnelheid aanpassen: dat zijn heel heldere, objectieve handelingen en dat sprak mij enorm aan in dat werk.

Dan ben ik beginnen nadenken over hoe ik zelf kon werken met pick-ups. Eén van de ideeën die onmiddellijk bij mij opkwamen, was een test-LP van mijn vader die ik nog had. Philips had bij de introductie van de stereo pick-up zulke platen uitgebracht. Nu moet je weten dat die overgang van mono naar stereo in de huiskamer een echte revolutie was. Zo'n radicale wending in de luisterervaring als die sprong van een mono- naar een stereosignaal is er sindsdien niet meer geweest! Met die nieuwe stereo-platendraaier werd dus ook een test-LP geleverd met klankmateriaal om die mogelijkheden van stereo te demonstreren. Daar stonden cliché dingetjes op, zoals een auto die voorbij rijdt, maar ook tracks met pure sinustonen die dienden om de pick-up te testen en af te stellen. En dat gaf mij het idee: als ik een platendraaier heb waarvan ik de snelheid nauwkeurig kan regelen, dan kan ik uit zo één sinustoon verschillende toonhoogtes halen. Wanneer je de snelheid met 50% verlaagt, daalt de toonhoogte een octaaf, verhoog je het met 50%, krijg je de toonhoogte een reine kwint hoger, enzovoort. Later besepte ik dat John Cage in 'Imaginary Landscape #1' al had gewerkt met sinustonen van test-LP's – een verheugende vaststelling, want Cage is voor mijn eigen muzikale denken een belangrijk referentiepunt geweest.

Het past dus toch een beetje in een traditie...

Zoals voor vele parameters in muziek is Cage visionair geweest, maar voor platendraaiers kunnen we binnen de hedendaagse klassieke muziek niet echt van een traditie spreken. Ik ben nu sinds twee jaar voor combinaties van platendraaiers aan het componeren. De vier Blindman-kwartetten hebben intussen stukken voor vinyl en pick-ups gespeeld en telkens blijkt dat het werkt! Als ze hun instrument bespelen, zijn ze zo verschillend in personaliteit: percussionisten, strijkers, zangers, saxofonisten. Maar eens ze op de platendraaiers bezig zijn, worden ze heel vergelijkbaar in hun attitude. En dat vind ik toch wel heel treffend. Dat heeft dan geleid tot 'Totem', een programma dat enkel bestaat uit draaitafels en vinyl.

Ondanks dat machinale karakter dat je beschrijft heeft de platendraaier toch ook iets tactiels. Als je een professionele DJ bezig ziet die met de hand de draaiende plaat manipuleert, met 'scratching' werkt, enzovoort: daar is toch ook een vorm van expressiviteit mee gemoeid?

Ik moet eerlijk zeggen dat vanuit het standpunt van een neofiet, vanuit mijn niet-kennis van dat instrument dat de platendraaier is, dat machinale aspect het eerste was wat mij aansprak. Natuurlijk is een turntable ook een muziekinstrument. Vinyl is een materie zoals het rietje van een saxofoon ook materie is. Uiteindelijk wordt die geste bij een professionele DJ ook een expressieve geste. Eigenlijk is het een fase waar we nu bij Blindman naartoe aan het evolueren zijn. Het vertrekpunt was het machinale, wat in onze voorstelling 'Kwadratuur #2:Transfo' heel sterk op de voorgrond stond. Heel dat concert was gebouwd rond de verheerlijking van het machinale, wat ook symbolisch terugkwam in de teksten uit het futuristisch manifest die erin gebruikt werden. Die benadering bood een vorm van abstractie die ik nu nog heel mooi vind. Maar hoe virtuozer de musici intussen zullen worden met die platendraaiers, hoe minder we dat fenomeen zullen meemaken. Het zou ideaal zijn als al onze muzikanten die virtuositeit zouden verwerven. Ze vinden het trouwens ook allemaal heel spannend en dan denk ik vooral aan ons jongste kwartet, Blindman [strings]: voor hen is het een verademing om te musiceren met platendraaiers. Dat enthousiasme werkt natuurlijk aanstekelijk en geeft mij dan weer inspiratie om te schrijven.

Hoe heb je de werken op dit concert geselecteerd? Wat zijn de invalshoeken van waaruit ze dat alternatieve instrumentarium benaderen? Of, anders gezegd: hoe kan je een gevarieerd concert opbouwen met 8 turntables?

We zijn vertrokken vanuit bestaande werken van Matthew Wright en van mij. Uiteindelijk zijn er maar twee volledig nieuwe werken in dit programma: 'Totem for Brussels' van Matt en 'Melting Wax', een werk dat hij en ik samen maken.

We beginnen met 'Mass for Turntables'. Een symbolische keuze in de zin dat dit het eerste stuk was dat ik ooit voor turntables heb geschreven. Enerzijds gaat het hierbij om verregaande abstractie: het is gebouwd op pure sinustonen van test-LP's, heel strak. Luisteren naar sinustonen blijft een vreemde ervaring, bijna ondraaglijk. Maar anderzijds speelt ook de onvolmaaktheid van het medium. Na een paar keer spelen, gaan LP's immers kraken. De gebreken, de ruis en zelfs de krassen zijn allemaal dingen die meespelen en die hebben een poëtische waarde. Ik heb met drie verschillende testplaten gewerkt en door de draaisnelheid op minimum of maximum te zetten, kan je meerdere toonhoogtes maken uit een heel beperkt

aantal sinustonen.

'Mixtape Zen' is voor percussiekwartet geschreven. Wright gebruikt de platendraaiers als metronomen (door merktekens op een LP aan te brengen en die aan een bepaalde snelheid rond te laten draaien, geven die het tempo aan). Hij combineert dat met loops van klassieke muziek-LP's en percussie op allerlei objecten. Het is echt een percussiestuk in de zin dat het heel virtuoos van tempo- en ritmecombinaties is, waar percussionisten doorgaans sterk in zijn. Het begint met verspreide ritmische ideeën en mondt uit in statische 'drones': aangehouden tonen op Tibetaanse klankschalen die op de draaitafels ronddraaien.

'Contact Theatre' componeerde Matt Wright aanvankelijk voor 6 muzikanten. Voor deze versie bewerkte hij het voor 8 muzikanten. Dit stuk plaatst een extreem omgaan met vinyl centraal, met extreme DJ-handelingen als rewind (het manueel heel snel terugdraaien van de vinyl) of het werpen van de naald tegen de vinyl. Het is niet bepaald zachtvaardig voor de LP's en de naalden. Alles gebeurt hier in een hyperactieve canon: het is een echt polyfoon concept en net als bij 'Mixtape Zen' mondt dat uit in lange tonen – in dit geval synthesizer-klanken.

'Strange Attractors' is een werk dat ik al geschreven had voor 'Transfo', maar dat ik hier verder uitwerk voor slechts 8 musici (in plaats van 16), die nu ook de taken van de 'ontbrekende' muzikanten erbij nemen: de strijkers gebruiken dus ook hun stem en de percussionisten manipuleren niet enkel de turntables, maar ook infrarood-sensoren die de klank live vervormen. We gebruiken hier oude demonstratie-LP's, waarop geluidstechnici uitleggen hoe je een platendraaiër moet afstellen enzovoort. Daar speelt een greintje nostalgie mee naar het LP-tijdperk. De andere platen die we gebruiken zijn 'pinky-records': dat zijn vinylplaten met digitale code, waardoor je via computer aan die LP's het audiomateriaal kan toewijzen wat je wil en dan daarmee kan gaan scratchen. Normaal worden die afgespeeld via een computer die dat digitale signaal weer omzet in audio, maar wij gebruiken ze rechtstreeks. Dan hoor je digitale piepjes, een beetje zoals bij een modem en als je dat door elkaar begint te gebruiken, klinkt het wat als een mierenkolonie. Naast de stemmen die van de demonstratie-LP's komen, zijn de opgenomen stemmen van Blindman [vox], ons zangkwartet dat hier dus virtueel aanwezig is, de enige menselijke elementen in dit voor de rest heel 'technologisch' aandoend stuk.

De 'Totem for Brussels' is het derde stuk in een cyclus van 'totems' waar Matthew Wright aan werkt. De turntable als metronoom blijft gehandhaafd in al Wrights totem-stukken, maar voor de rest legt hij telkens andere accenten. In dit geval is dit dat er letterlijk een totem wordt opgebouwd.

Ik heb tot nu toe niets over het visuele aspect gezegd, maar het is belangrijk te weten dat heel deze voorstelling eigenlijk is opgevat als een installatie. De turntables zijn over de ruimte verdeeld en het publiek kan daartussen wandelen. In het midden van de zaal wordt een echte totem gebouwd met stellagemateriaal waar ook percussie-instrumenten deel van uitmaken. Dit is het enige stuk op het programma waar het strijkkwartet op hun eigen instrumenten speelt, maar dan met een volledig gesatureerde klank doordat de snaren met zilverpapier zijn omwikkeld, wat alles vervormt.

Het laatste stuk heeft wellicht de meest menselijke textuur. 'Melting Wax' is een echt afsluitend tutti, met naast de acht musici die tot dan toe aan het werk waren ook ikzelf op baritonsax en Matthew Wright eerst op computer en daarna op tuba. Uiteindelijk komen we ook hier tot één grote lang aangehouden 'drone', waarbij de ademhaling van sax en tuba heel belangrijk wordt.

Totem is geen gewoon concert, maar ook een ruimtelijke installatie én er is daarin ook video geïntegreerd. Wat is de functie van de videobeelden?

Het idee was niet 'laat ons daar nog iets bij zetten', maar de keuze voor video is ingegeven door de club-associaties van de turntables: het principe van de VJ in combinatie met DJ. Ik ben op zoek gegaan naar een videokunstenaar met een voet in beide werelden en heb die gevonden in de Nederlandse Olga Mink. Zij is een jonge kunstenares die zelf ook werkt als VJ maar ook zeer conceptuele ideeën heeft en in haar werk vaak echt redeneert als een plastisch kunstenaar. We hebben haar gevraagd aan het werk te gaan met de materie waar wij op auditief vlak mee werken en wat mij verraste, was dat dat voor haar heel moeilijk bleek. Zij is erg bekommerd om hoe ze met haar beelden in een juiste, grondige dialoog kan treden met wat er klankmatig gebeurt: het volstaat niet om gewoon wat leuke beelden te tonen terwijl de muziek bezig is.

Ook de video zoekt het archaische contact met de materie op. Bij de muziek is dat het directe contact met de vinyl, de naald die je tactiel door de groef laat gaan. Voor de video zal er in real-time met de projectoren zelf gewerkt worden. Door die te verplaatsen, kan je bijvoorbeeld de ruimte letterlijk met beelden aftasten en als het ware laten metamorfoser.

Totem: Blindman drums & Blindman new strings © Brecht Beuselinck

Matthew Wright

Matthew Wright (*1977, Norwich, UK) studeerde bij Steinitz en Chris Fox aan de University of Huddersfield, bij Louis Andriessen, Martijn Padding en Richard Ayres aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag en bij Roger Redgate aan het Goldsmiths College, waar hij in 2009 zijn doctoraatstitel ontving. Hij werkt als componist, improvisator en audioartiest. Hij heeft oa. samengewerkt met Evan Parker, Francis-Marie Uitti, Rolf Hind, Nicolas Hodges, Joanna Macgregor, het Apollo Saxkwartet en het Duke Kwartet (UK), MTK, Ensemble Klang, Ensemble MAE, Slagwerkgroep Den Haag, Soil en De Ereprijs (Nederland), Blindman en Elison (Australië). Hij werkte op diverse locaties zoals de studio's van Abbey Road, Tate Modern in Londen, De Ijsbreker in Amsterdam en Bunkier Stzuki in Krakow. Bovendien heeft hij met heel wat festivals samengewerkt zoals oa. het Huddersfield Contemporary Music Festival, de Sonic Arts Network Expo, het Sounds New Festival, Bath International Music Festival, het Audio Arts Festival in Krakau en Ars Musica. Matthew Wright is hoofddocent Creative Music Technology aan de Canterbury Christ Church University en hij leidt er het muziekensemble Contact. In 2007-08 was hij muzikant in residentie aan het Goldsmith College in Londen en sindsdien doceert hij ook regelmatig aan het Royal College of Music.
www.matt-wright.co.uk

Eric Sleichim

Eric Sleichim (*1958) studeerde aan de conservatoria van Brussel en Luik. In de jaren '80 richtte hij samen met Thierry De Mey, Peter Vermeersch en Walter Hus de groep Maximalist! op, die samen met de eerste producties van Anne Teresa de Keersmaecker en Wim Vandekeybus de internationale podia veroverde. In 1988 riep Eric Sleichim Blindman in het leven, een saxofoonkwartet met traditionele bezetting dat nieuwe speeltechnieken ontwikkelt en - door het gedurig aftasten van de grenzen met andere disciplines - het repertoire voor het instrument gevoelig uitbreidt. De naam Blindman verwijst naar het tijdschrift 'The Blind Man' dat Marcel Duchamp in 1917 uitgaf in New York en gebaseerd was op de dadaïstische idee van een blinde gids die het publiek doorheen tentoonstellingen leidt. Het uitroepteken in de naam refereert dan weer naar Maximalist! Sinds 1988 treedt hij met zijn Blindman saxofoonkwartet met grote regelmaat op in binnen- en buitenland, waar hij ook workshops geeft gebaseerd op niet-conventionele technieken. Vanaf 1983 staat de naam Sleichim garant voor zeer eigenzinnige composities voor theaterstukken, choreografieën, performances, films, kunstvideo's, tentoonstellingen en concerten, die hij in opdracht van zeer diverse organisatoren voornamelijk voor Blindman schrijft. In zijn werk slaat Eric Sleichim bij voorkeur een brug naar andere disciplines. Als jonge componist maakte hij voor het eerst muziek bij theatervoorstellingen van Michael Matthews en Het Onafhankelijk Toneel

(1990). Tien jaar later nam hij die draad opnieuw op en werkte hij samen met Guy Cassiers op 'De Sleutel' (1998) en 'La Grande Suite' (2001) voor het Ro Theater. Voor Ivo van Hove en Toneelgroep Amsterdam maakte hij de muziek bij de zes uur durende Shakespeare marathon 'Romeinse Tragedies' (2007). Ook met de choreografen Vicente Saez, Meg Stuart, Elisabeth Corbett en Anne Teresa de Keersmaecker werkte Sleichim samen. Voor Jan Fabre maakte hij elektro-akoestisch werk bij de video-installatie/performance 'The Angel of Death', die hij ook live uitvoerde, en maakte hij de muziek voor 'L'histoire des Larmes', de opener van het Festival d'Avignon 2005. Fabre schreef op zijn beurt de originele tekst voor Sleichims muziektheater 'Men in Tribulation' (2004) over Antonin Artaud voor het KunstenFestivalDesArts en het Holland Festival. Dit is het eerste deel van de 'Trilogie over tragische lotsbestemmingen' die Sleichim uitwerkte als huiscomponist bij Muziektheater Transparant. In het tweede deel 'Intra Muros' (2007) was Pier Paolo Pasolini de spilfiguur op tekst van Peter Verhelst in een scenografie van Jan Versweyveld. Het derde luik zal geïnspireerd zijn op de vrouwelijke schrijfsters Sylvia Plath, Anne Sexton, Sara Kane en Kathy Aker (2013). Eric Sleichim voorzag vier stille films van een originele klankband voor een live begeleiding: de Japanse film 'Kurutta Ippeiji' (1926) van Teinosuke Kinugasa, 'Steamboat Bill Jr.' van Buster Keaton (1928), 'La chute de la Maison Usher', de stille avant-garde/horrorfilm van Jean Epstein (1928) en 'Geheimnisse einer Seele' van Georg W. Pabst (1926). Midden jaren '90 legde hij zich voor het eerst toe op multimediale voorstellingen als 'Momentum' (1994), 'Breath' (1995), 'Meer' (1997), 'Dust makes Damage' (1998), 'Announced Movements' (2000). Met kunstenaars als acteur-auteur Josse de Pauw, plastisch kunstenaar Trudo Engels, theatermaker Guy Cassiers, cyberkunstenaar Ulrike Gabriel, het symfonisch orkest van Rijsel en videasten Peter Missotten en Geert Mul, choreografen VA Wölfl en Amanda Miller, schrijver Peter Verhelst en jazzmuzikant Gerry Hemingway, maakte hij zeven voorstellingen: 'Zone 1 tot Zone 7'. Elektronica neemt binnen Sleichims compositie steeds een prominente plaats in. Eigenzinnig gebruik van delay en realtime vervormingen openen een nieuwe dimensie in het klankenspectrum van de saxofoon. Het nieuwe millennium markeert dan ook een periode van veelvuldige opdrachten voor uitgebreidere bezettingen. In 2001 werkte Sleichim 'Blindman Electric' uit, een programma rond elektronische manipulatie van livemuziek, dat tot stand kwam in nauwe samenwerking met de componisten Heiner Goebbels en Helmut Oehring. Hij schreef voor Blindman en het Mondriaan Strijkkwartet het elektro-akoestische werk 'Gestimmtseit' (2004) en 'Carnyx' (2005) in opdracht van het festival voor hedendaagse muziek Ars Musica. Sinds 2006 is Sleichim gedurende vier jaar componist in residentie in het instituut voor elektro-akoestische recherche 'Le Grame' in Lyon. In 2007 was Eric Sleichim curator van het muziekfestival music@venture in deSingel & Amuz. In 2009 creëerde hij

de scores bij de stille films 'Secrets of a Soul' en 'Combat de boxe' en werkte hij voor de Ruhrtriennale mee met Ivo Van Hove en Toneelgroep Amsterdam op 'Teorama' van Pasolini. In opdracht van het Transit-festival 09 schreef hij nieuw werk '...Unter die Hammers' voor Marcus Weiss (sax) en Yukiko Sugawara (piano). In 2010 heeft hij Kwadratur#2/Transfo, een totaal-event met het voltallige Blindman Collectief gecreëerd en werd hij aangesteld als huiscomponist van het MAS (Museum aan de stroom) in Antwerpen. Momenteel bereidt hij 'Utopia :: 47' voor, een nieuwe opera/performance die in première gaat op het Holland Festival 2011.

Blindman [new strings] & Blindman [drums]

Eric Sleichims Blindman is niet louter een hedendaags muziekensemble, maar ook de naam van een lab dat sinds 1988 een aanhoudend werkproces herbergt. In 2008 breidt Sleichim Blindman uit tot een collectief waarin de 20 jaar podiumervaring van het oorspronkelijke kwartet Blindman [sax] wordt gedeeld met de jonge kwartetten Blindman [drums], Blindman [new strings] en Blindman [vox].

Blindman [drums]

Tom De Cock, Yves Goemaere, Hannes Nieuwlaet, Ruben Cooman

Blindman [drums] is een dynamisch percussiekwartet dat in augustus 2006 werd opgericht om de weidse horizons van de hedendaagse percussie te herontdekken. Blindman [drums] werkt op dit moment aan verschillende programma's. Van minimalisme, complexe hedendaagse structuren met shifting patterns en visioenen naar het conceptuele en terug. In februari 2007 werd het kwartet uitgenodigd op het Andy Warhol Festival in de Beursschouwburg in Brussel. Kort daarna stonden ze met drie andere Blindman kwartetten in een kunstzinnig parcours langsheen vier Brusselse musea op Brxl Bravo. In juni 2007 ging een samenwerking met Toneelgroep Amsterdam en Ivo van Hove in première op het Holland Festival. Van Hove verwerkte Shakespeares Romeinse tragedies tot een 6 uur durende marathon theatervoorstelling. Eric Sleichim schreef een nieuwe compositie voor percussie en elektronica, uitgevoerd door Blindman [drums]. De voorstelling was in 2008 te zien op de Wiener Festwochen, Theaterformen in Hannover, Festival d'Avignon en werd genomineerd voor het Theaterfestival. In 2008 maakte Blindman [drums] deel uit van het spectaculaire verjaardagsconcert '20020' waaraan alle Blindman-kwartetten meewerkten. In het voorjaar van 2009 vond de première plaats van 'Secrets of a Soul', een project met stille film op muziek van Eric Sleichim, uitgevoerd door Blindman [drums]. Vanaf januari 2010 stond Blindman [drums] met de andere Blindman-kwartetten op verschillende Vlaamse podia met Kwadratur #2/Transfo.

Blindman [new strings]

Floris Uytterhoeven, Marieke Berendsen, Ine Kuypers, Joyce Kuipers

Het Idée-Fixe strijkkwartet werd in 2006 opgericht door 4 studenten van het Koninklijk Vlaams Conservatorium van Antwerpen. Ondanks haar prille leeftijd gaf dit kwartet al ettelijke concerten in binnen- en buitenland. Idée-Fixe volgde masterclasses bij het Spiegel Strijkkwartet, bij Carlo Chiarappa en het Artemis Quartett. In april 2009 nam Idée-Fixe deel aan audities en workshops van Blindman en werd het geselecteerd om als educatief project en onder de naam Blindman [new strings] verder te werken. In september 2009 ging meteen hun eerste productie in première in de Ruhrtriennale: 'Teorema', een samenwerking met Toneelgroep Amsterdam in een regie van Ivo van Hove, dat in juli 2010 wordt voorgesteld op het prestigieuze Lincoln Center Festival in New York. In oktober 2009 stelden ze 'Eclectic' voor, een productie ism. Jeugd & Muziek Vlaanderen, in Studio 1 van Flagey. In januari 2010 presenteerden ze samen met de andere Blindman-kwartetten Kwadratur#2/Transfo.

Blindman geniet de steun van de Administratie voor de Kunsten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en van de Vlaamse Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk gewest. www.blindman.be

Olga Mink

Olga Mink (*1974, Nederland) behaalde een bachelor Animation-design in Tilburg en een Master Fine Arts aan het Sandberg Instituut in Amsterdam. Ze werkt als media-kunstenaar op gebied van live cinema, video- en interactieve installatie. In haar werk onderzoekt ze nieuwe en bestaande grenzen, vaak in combinatie met meerdere disciplines. Haar werk is vertoond in het Van Abbe Museum in Eindhoven, het British Film Institute in Londen, Empac New York, op het Sonar Festival en tijdens de Biennale van de Canarische Eilanden in Las Palmas. Mink werkt tevens als freelance curator voor Plaza Futura en Revisie in Utrecht. Als consulent mediakunst werkt ze bij Kunstbalie, het expertisecentrum voor cultuureducatie en amateurkunst in Noord-Brabant.

BINNENKORT IN DESINGEL

FROM CAGE TO MINIMAL

CHAMP D'ACTION ZWERM ELEKTRISCHE GITAARKWARTET

F RZESWKI Winnsboro Cotton Mill Blues (1979)
Main Drag (1999)
'To The Earth' voor 5 bloempotten en stem (1985)
Les Moutons de Panurge (1968)

C WOLFF In Between Pieces

Frederic Rzewski

WO 24 NOV 2010 20 uur / muziekstudio

€16 basis €12 -25/65+ €8 -19 jaar

INLEIDING Mark Delaere 19.15 uur / blauwe foyer

2010-2011 architectuur theater dans muziek

ABO **TICKETS**

deSingel

Desguinlei 25 / B-2018 Antwerpen
ma → vr 10 → 19 uur / za 16 → 19 uur

www.desingel.be
tickets@desingel.be
T +32 (0)3 248 28 28
F +32 (0)3 248 28 00

deSingel is een kunstinstituut van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van

STAD ANTWERPEN

Haven van
Antwerpen

dS De
Standaard

Knack
weekend
FOCUS

Klara

Go
BRA

hoofdsponsor

mediasponsors